

Terapiaryhmä Sodankylästä

Kapakkalaulajien Suomen mestaruus ei ole pistänyt sodankyläläisen kvartetin, Booker Harpin päätä pyörälle. Eikä se ole nostanut pissiä poikien päähän. Tietysti asian voisi todeta niin kuin sen teki Krouvin Sävel -kilpailun juontaja **Markku Suominen**: Bookerin pojat ovat tervehenkisiä pohojosen poikia. Niin kuin ovatkin. Ja kaupan päälle he osaa soittaa.

— Tämä on sellanen terapiaryhmä, joka perustettiin vähän ennen viime vuoden kapakkalaulajien ässämejä. Ensinnä tämä oli duo ja sitten minä tulinkin mukaan ja sitten on otettu toi hevirumpali, kertoo yhtyeessä huuliharppua soittava Marko.

— Me soitetaan melkein missä vaan, keskiolutkuppiloista sotilaskoteihin asti. Sitten me ollaan väärässä paikassa, jos meidän kuvitellaan olevan humppaorkesteri, joka vetää kolme 40 minuutin settiä, mut-

ta muuten menee kyllä kaikki paikat, kertoo yhtyeen ainoa eimarkomarkkumake vaan Risto.

Ei kapakkalaulajien Suomen mestaruus ole Booker Harpin pojille helppoa ja makeaa elämää tuonut, mutta mahdollisuuden kiertää paikkoja Suomessa kuitenkin. Parhaaksi meillä on vielä Krouvin Sävel -92 -kiertue tietää pientä kiertuetta lähinnä Etelä-Suomessa. Mutta muutenkin on yhtyeen nimi levinnyt Lapin läänin ulkopuolelle juuri kapakkalaulajien mestaruuden ansiosta.

— Tämä on erittäin hyvä harrastus, mutta pikkujuljaa ollaan tekemässä tästä hommas- ta vakavampaa. Mutta täytyy yrittää välttää sitä, että tästä tulisi rutiininomaista, sanoo Marko.

Sodankylästä keikalle lähteminen ei poikien mielestä tunnu ennen Oulua mitään. Sitä saa kummasti körötellä tuhan-

Perjantaina 14. helmikuuta 1992

Booker Harp osaa olla tarpeeksi rento kapakkabändi. Lieneekö se Lapin pojilla verissä?

nen kilometriä ennen kuin etelän valot alkavat pilkottaa.

— Mutta kyllä myös sodankyläläisinä pysytään, vannovat kaikki.

Booker Harpin viimevuotisen voiton salaisuus oli juuri se, mikä useimmilta suomalaisilta kapakkalaulajilta puuttuu. Rentous ja tilanteen huomioiminen. Kapakkakeikkaa ei heitetä ennalta valmistellun biisilistan mukaan, vaan ilta

elää omaa elämäänsä ja siihen on osattava mukautua. Eikä biisien tarvitse olla aina viinasta tai miehen rinnassa palavasta elämäntuskasta vaan ne voivat olla ihan mistä vaan.

— Sodankylässä ei paljo bändejä ole. Myö siellä soitellaan yhdessä kapakassa hausbandinä. Ei siitä mitään rahaa saa, mutta muutaman tuopillisen illan mittaan, huomauttaa Markku.